

TRANSCRIPCIÓ EN BRUT

Aquesta transcripció està pendent de verificació i correcció. Pot contenir, doncs, errades de fidelitat i incorreccions lingüístiques i no es pot considerar com una publicació oficial

Fitxer 21

El president

Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, l'excel·lentíssim senyor Josep Piqué.

El Sr. Piqué i Camps

Moltes gràcies, molt honorable president del Parlament. Molt honorable president de la Generalitat, consellers i conselleres, diputats i diputades, a mi ara m'agradaria, després d'haver passat primer per Versalles, després hi ha hagut un moment del debat que em semblava que estàvem a la Praga de Gregorio Samsa, protagonista de *La metamorfosi* Kafkiana,

Fitxer 22

Aquest matí al final, no la primera part, haig de dir que la intervenció del principal responsable del principal partit de l'oposició ha estat francament bona i sòlida i jo la comparteixo en bona mesura, i li vull dir públicament, però després la segona part m'ha recordat no Versalles ni la Praga kafkiana, sinó que m'ha recordat una mica Las Vegas, pàtria, ciutat, de la frivolitat i en la qual es reparteixen premis, fins i tot, aquells que saben que han perdut les apostes –fins i tot aquells que han perdut les apostes. I a mi ara passant de la Praga de Gregorio Samsa i del Versalles, al qual s'ha fet referència, i de Las Vegas, m'agradaria tornar a la Terra i m'agradaria tornar a Catalunya.

Aquest matí hem escoltat la intervenció del conseller primer. Jo li dic amb tots els respectes, com és natural, personals, que ell sap que li tinc, però només hi ha una cosa que m'ha cridat l'atenció, que és quan ha fet referència que Catalunya necessita victòries. A part que les victòries han de ser de veritat i no pírriques, i les victòries es canten al final del partit i no al començament. Per tant, anem molt en compte amb

aquestes coses. Jo, personalment, i crec que hi ha molts ciutadans de Catalunya en aquests moments que tenen el mateix sentiment, i avui només calia veure els mitjans de comunicació, tots sense excepció, jo personalment en tindria prou si no féssim el ridícul tan sovint. Per al país seria molt millor. No cal tenir victòries, simplement que no féssim el ridícul tan sovint.

Deia ahir, per exemple, el president de la Generalitat que gràcies al senyor Rodríguez Zapatero les relacions entre Catalunya i Espanya eren millor que mai. Viatgi, senyor president, i preguntí. Preguntí, parli amb la gent de la resta d'Espanya i parli amb els catalans que estan a la resta d'Espanya i que viatgen i que es troben amb el que es troben. Mai com ara el prestigi i la imatge de Catalunya havia estat tan deteriorada com en aquest moment. Mai com ara.

(Remors de fons.)

I, per tant, senyor president, viatgi i preguntí. Mai com ara la imatge i el prestigi de Catalunya, de les seves institucions, del seu autogovern i del president de la Generalitat havia estat tan deteriorada com ara. I, per tant, el que vostè va dir ahir, i perdoni que li digui amb aquests termes, no és veritat –no és veritat. Entre propis i estranys, a més a més. Entre propis i estranys, insisteixo, només cal llegir els editorials de tots els diaris d'avui, fins i tot aquells que els canten totes les glòries reals o fictícies. Tots –tots. Mai com ara les coses s'havien mostrat d'aquesta manera.

I això probablement és producte de moltes coses, no?, però alguna cosa, segurament, el president de la Generalitat, el seu Govern, el Govern tripartit, hi tenen molt a veure –molt a veure. A més a més, d'haver aconseguit aquesta gesta, que és òbvia, de mai haver estat tan mal valorats com ara, també han aconseguit una altra cosa. Són uns genis, han aconseguit vostès que, després d'un any i mig de Govern d'Espanya, després d'una victòria electoral que acostuma a ser un període favorable als partits que estan al Govern, doncs, les enquestes, per primera vegada, els són desfavorables. Sap per què? Gràcies, en bona mesura, a la seva actuació.

Bé, no seré jo qui em queixi d'això, des d'un punt de vista partidista, però sí que li vull expressar el meu descontentament, la meva incomoditat respecte al que representa això per al país –respecte al que representa això per al país. Jo sé molt bé que el

president del Govern espanyol, a qui vostè ahir va fer una obscena referència, des del punt de vista d'elogis # que tampoc vénen massa a compte, des de la seva arcàdia feliç, des de la seva perspectiva, com deia avui una revista, utòpica, roja i feminista, segurament no se n'assabenta de tot el que està passant, però li puc assegurar, i vostè ho sap, i molts membres del seu Govern també, i molts membres d'aquesta banda de l'hemicicle també ho saben, que hi ha bona part, per no dir la totalitat, del Govern socialista i bona part, per no dir gairebé la totalitat, del Partit Socialista Obrer Espanyol que també està molt preocupat respecte al que està succeint aquí. I això tindrà conseqüències. I crec que això tots ho podem comprovar i tots sabem que és així. Després no ho direm, amb aquesta propensió que tenim a Catalunya de no dir mai en públic el que sabem que succeeix en privat, però tots sabem que és així.

D'altra banda, després de gairebé dos anys de Govern tripartit, s'ha generat un canvi, és veritat. Un canvi de clima, de clima social, fins i tot. Ara he sentit una kafkiana disquisició al respecte de si la cultura catalana feta en castellà és catalana o no i respecte al que s'ha de fer a Frankfurt. Jo no hi entraré ara en això, perquè la meua opinió vostès se la poden imaginar perfectament –perfectament. Se la poden imaginar perfectament i ara ho veuran amb l'exemple que acabo de posar. Aquest cap de setmana s'ha atorgat un premi literari molt important amb polèmica. Doncs, bé, la guanyadora d'aquest premi literari tan important, en un diari molt important de Catalunya, aquest diumenge, demanava perdó i demanava per favor que no li diguessin traïdora pel fet d'escriure en castellà. Titular –titular–... No, no és demagògia. A vostè se li acut que és normal un país en què una persona d'aquest país que escriu en una de les dues llengües del país ha de disculpar-se i demanar perdó i dir «per favor, no em diguin traïdora, perquè és que jo vull un públic més ampli». Els sembla normal això, senyors del tripartit progressistes? Pensi'n, si us plau.

Per cert, la cultura no va lligada a la llengua, eh?, –la cultura no va lligada a la llengua–, perquè la llengua castellana és pròpia de moltes cultures diferents. I a l'inrevés, o és que James Joyce no forma part de la cultura irlandesa, per escriure Ulisses en anglès? De què estem parlant? Fem el favor de baixar a la Terra –fem el favor de baixar a la Terra.

I després, a partir d'aquí, clar, tot pot ser virtual. Ara canvio una mica de tema, però hi tornaré després sobre totes aquestes coses, si tinc temps.

L'altre dia vaig rebre un targetó d'invitació del conseller Milà, que sap que compta amb el meu aprecí personal. (*Rialles i remors de fons.*)

Li demano al senyor president de la Generalitat que no tingui en compte aquest elogi que li acabo de fer (*Rialles.*), perquè prou feina té –prou feina té– i prou inquiet se'l veu, no? Però un targetó que deia que em convidava a assistir a la presentació, escolti'm bé, a la presentació de l'esborrany de l'avantprojecte de llei sobre el dret a l'habitatge. L'esborrany de l'avantprojecte. Notable, eh?, –notable–, perquè, és clar, no, no, els governs estan per governar i per fer coses i per prendre decisions –i per prendre decisions. No per explicar-nos quines idees tenen prèvies. Per dir sí o no, per fer una cosa o no fer-la, per enfrontar-se a l'opinió pública o no, per parlar amb els sectors, d'acord, però això dels esborranys dels avantprojectes... jo és la primera vegada que ho he vist –que ho he vist.

I això, què passa? Home, el que reflecteix és que, d'alguna manera, tot el que està fent aquest Govern és virtual, no?, com és virtual aquest Govern. Clar, jo mirava aquest matí les cares de tots, no? Vostès no saben si són consellers o no, ho són encara formalment, però ja no saben quina autoritat tenen, no saben quina és la seva capacitat d'interlocució amb els sectors que els pertoquen. Bé, jo l'altre dia, en un altre àmbit, feia referència a l'autisme polític que caracteritza la política catalana. Bé, és allò «nosaltres estem en el nostre món; no ens assabentem de res, ni ens importa el que passa al nostre voltant i actuem com si res hagués succeït». Aquest matí el senyor Mas ho deia amb molta claredat, deia «Escolti, hi ha una crisi real. Estem fent el ridícul institucionalment». Tothom ho sap, tothom ho diu i per al president de la Generalitat això no existeix. Ell li ha ofert una sèrie d'alternatives, totes elles molt raonades. La resposta és, com es diu en termes sociològics, «no sabe, no contesta –no sabe, no contesta–».

Bé, com que aquí ens pensem que som els més savis del món i els més estupends i els més lúcids, doncs, continuem amb l'esperit del Fòrum, no? Des d'aquí canviarem

el món, des d'aquí evitarem que hi hagi conflictes al món. I això, lamentablement, no és veritat.

Ahir mateix el president de la Generalitat començava la seva intervenció dient «És que hem tingut el Govern més eficaç dels últims deu anys». Buf! (*Rialles.*) Permeti'm, ho deixo aquí, no?, permeti'm l'escepticisme –permeti'm l'escepticisme–, però en quin món viu, senyor president? En quin món viu? La crisi oberta està oberta i, a més, vostè l'ha obert i el que és més sorprenent l'ha obert indefinidament, per dies, per setmanes, no ho sabem. No hi ha precedent al món d'això –no hi ha precedent al món. Quan els presidents del Govern... No, una cosa és negociar un govern de coalició i l'altra és que vostè li digui a un govern constituït, establert, digui «ara obro una crisi i escolti'm, a la millor, d'aquí tres o quatre setmanes, o vuit, ja els diré a veure què passa». NO hi ha cap precedent al món d'això. I, és clar, no adonar-se'n d'això, doncs, m'obliga a fer una cosa que ja vaig fer ahir davant dels mitjans de comunicació i que avui li reitero, i és, avui el senyor Mas li deia «té l'alternativa de la moció de confiança. Té l'alternativa de presentar un nou govern. Té l'alternativa de dissoldre i convocar eleccions anticipades». Són tres opcions perfectament legítimes. Jo n'hi afegeixo una altra: dimiteixi. I estic segur que en tots aquests bancs d'aquí, i uns poquets d'aquesta banda, hi ha persones –hi ha persones–, no cal trencar amb l'estabilitat política del tripartit, hi ha persones que estarien encantades de succeir-lo i que estan absolutament convençudes que ho farien millor que vostè i que no obririen crisis com les que vostè obre. Segur. Per tant, hi ha una quarta possibilitat, que el senyor Mas no ha esmentat avui. Les altres tres són bones, però la quarta també, perquè és una altra possibilitat. Vostè se'n van i posen a la votació d'aquesta cambra, doncs, una nova alternativa, un nou president o presidenta de la Generalitat, que em sembla que tots hi sortiríem, a hores d'ara, guanyant.

El discurs d'ahir –el discurs d'ahir–, jo he escoltat opinions de tota mena, no?, vostè serà conscient que només va interessar dos minuts del discurs, el que feia referència a la crisi de Govern, la resta, doncs, va generar un cert avorriment, li haig de dir, però, bé, vull dir, de vegades aquests discursos generen això. Però era una barreja de tres coses. Era la barreja de la mentalitat d'un exalcalde, i li dic amb tots els respectes; de la lectura de l'anuari estadístic de la Caixa, sí, també –també–, i després de president

de l'observatori de la realitat. Vostè anava diem «escolti, és que, clar, hem de tenir molt en compte els adolescents. Fixin-se vostès, no?, els adolescents viuen una edat en què canvien la seva perspectiva de vida, fins i tot quan orienten, diguem-ne, quan determinen la seva orientació sexual, tenen problemes, no?, i ens n'hem d'ocupar». Escolti, això és perfecte, però no té res a veure amb la política general ni amb la seva orientació –no té res a veure amb la política general ni amb la seva orientació. Per cert, com a lector de l'anuari estadístic de la Caixa, li faria una recomanació: l'Agenda de Lisboa –l'Agenda de Lisboa–, que vostè va repetir reiteradament ahir i en va fer referència reiterada, es referia a una Unió Europea de quinze, no a vint-i-cinc –no a vint-i-cinc. I, per tant, totes les comparacions que vostè feia eren heterogènies, no valien per res. Els nostres objectius, i estem molt lluny d'aconseguir-los, eren respecte a la Unió Europea a quinze. Escolti'm, que hi era. A veure. *(Rialles.)* A veure, que hi era. Escolti'm, a quinze.

(Rialles i remors de fons.)

El president

Senyores diputades, senyors diputats, honorables membres del Govern.

El Sr. Piqué i Camps

Ara si comparem amb l'Europa vint-i-cinc, és clar, que ara estem estupends, l'efecte estadístic, si això ho sap tothom. Però si ens comparem amb la de quinze, que era la base de Lisboa, tenim molt de camí per recórrer. I, per tant, el triomfalisme ahir del senyor president de la Generalitat no tenia cap sentit –no tenia cap sentit.

Després, a la marge de la manca d'il·lusió que jo li vaig observar en el discurs, un altre comentari. El centralisme, jo sé, senyor president, que vostè ha estat alcalde de Barcelona molts anys i que, per tant, és inevitable que això ho tingui al cap, però abandoni la perspectiva barcelonina. Vostè és el president de Catalunya –de Catalunya. I ahir tot era Barcelona, i quan vostè parlava del port ni es molestava en especificar que parlava del Port de Barcelona. I aquí tenim al senyor alcalde de Tarragona, i què passa amb el Port de Tarragona? I després parlava sempre de la perspectiva, sí, absolutament, de la perspectiva de Barcelona i després de Lleida, ben

poc en va parlar, però m'agradaria recordar-li que ha passat amb la plataforma logística que vostè no va esmentar. De les comarques gironines no en recordo referència, no, no. De Tarragona, ja n'hem parlat del Port. I escolti'm clamorós – clamorós–, és veritat que va parlar del Pirineu, però sap que hi ha unes comarques que es diuen les terres de l'Ebre, senyor president? No, no, a la vista el seu discurs d'ahir no ho sap. No ho sap. I sap –i sap– que el Delta es continua deteriorant? Ho sap? I que es continua erosionant? I això no mereix un mínim comentari del senyor president de la Generalitat

Fitxer 23

...[veritat], i on són, no, no, no, i on són les inversions que estaven recollides en el Pla integral del Delta de l'Ebre, on són?, que jo sàpiga de moment només s'està pensant en estudis, però on són les inversions per equilibrar els recursos hídrics del Delta i evitar la seva desaparició en un termini mitjà. Vostè s'ha d'ocupar del conjunt del país, senyor president, no només de Barcelona –no només de Barcelona.

Des d'aquest punt de vista vostè va treure tres temes suposadament prioritaris, jo no els hi discutiré: la seguretat, això que vostè en deia «les edat fràgils» i després la Catalunya en xarxa. Jo respecte la seguretat no puc fer altra cosa que compartir les seves inquietuds, valorar el treball que s'està fent per part de la consellera Tura, però li he de dir també que és un treball fet, programat en anterioritat, el desplegament dels Mossos no se l'han inventat vostès, va ser un acord entre el Govern del Partit Popular i el Govern de Convergència i Unió i s'estan complint els terminis, només faltaria – només faltaria!, i està bé –i està bé, però no s'apunten coses que no els hi corresponen simplement perquè executen allò que ja estava programat per anterioritat per altres.

El mateix puc dir respecte als comentaris que va fer sobre les edats fràgils. És evident que jo puc compartir també tot el que es va dir sobre la infantesa, sobre els adolescents, sobre la gent gran, etcètera. Vostè va dir una cosa, per cert, significativa, va dir: «tenim competències i recursos per fer polítiques», fem-les, m'agrada molt sentir això perquè em permet dir-los: «durant aquest dos últims anys també tenien

competències i també tenien recursos i no han fet res –i no han fet res–, i podien seguir fent moltes coses amb les actuals competències i amb els actuals recursos i, per tant, deixo al marge el tema del nou Estatut, que si tinc temps ja en parlaré, però vostès expliquin què ens faran i avui mateix. C!, també se'ns ha dit que el projecte, ho ha dit el conseller primer, el projecte de pressupostos, ell deia el 2007, però es referia al 2006, com és natural, és un lapsus natural, deia: «és que seran espectaculars. Oh!, amb quin finançament?, amb que hi ha no?, amb el que hi ha, clar. Amb quines competències? Amb les que tenim. Fantàstic! Per tant, compte amb determinats discursos contradictoris –compte amb determinats discursos contradictoris.

I després el de la Catalunya en xarxa, que no es pot veure des de Barcelona, la Catalunya en xarxa s'ha de veure en perspectiva global, de tot el territori de Catalunya. Va parlar vostè de les infraestructures científiques, de les infraestructures de comunicació i va citar tot un seguit de coses, per exemple l'àmbit científic i tecnològic, va citar el sincrotró, va citar el supercomputador, va citar el parc biomèdic... Escolti'm, una altra vegada més, hi ha alguna idea seva, de vostès?, tot això estava ja, ja hi era... *(Veus de fons)* Escolti'm, jo sí que hi era –jo sí que hi era–, ho vaig signar.

El president

Senyor Piqué, em permet un segon si us plau? Hauríem... Senyor Piqué, senyor Piqué, un segon senyor Piqué.

El Sr. Piqué i Camps

Escolti'm, no m'ho expliquin lo del sincrotó.

El president

Senyor Piqué, em permet un segon?, més que res perquè el debat pugui funcionar, jo ja li paro el temps, el debat pugui funcionar amb normalitat. El senyor Piqué ara s'està explicant, per tant, caldria deixar-lo explicar amb tota normalitat i tranquil·litat, després hi ha tots els torns que calgui.

Senyor Piqué, pot continuar.

El Sr. Piqué i Camps

Gràcies, senyor president, ha estat molt amable. Els hi torno a preguntar, hi ha alguna idea seva en tot això?

Segueixo. Des del punt de vista de la xarxa i de les infraestructures. Vostè va parlar molt de l'aeroport, a mi m'agrada molt parlar de l'aeroport, ho saben, no?, ho saben, i vostè ahir va citar una cosa que està molt bé –que està molt bé–, diu: «jo vull un aeroport intercontinental amb seixanta milions de passatgers.» Jo també –jo també. On el farem? Amb quines pistes, amb quines terminals, amb quins accessos? Això és responsabilitat del seu govern, senyor Maragall, del seu, ho ha de possibilitar –ho ha de possibilitar, sí, sí, sí, ho ha de possibilitar, però vostè sap els problemes d'on vénen a l'hora d'ampliar l'aeroport i que hi hagi els accessos suficients. Vénen del mateix lloc que impedeix la interconnexió elèctrica o el quart cinturó, el seu propi Govern, les dificultats per fer totes aquestes coses vénen del seu propi Govern. I n'hem de ser conscients d'això, no?, perquè, clar!, tot això de traspasar-ho a Madrid, a més ara tenen un Govern amic, ja no és tan fàcil, ara en parlaré d'això, és clar, això és responsabilitat de vostès. Per cert, no demani les transferències per a la Generalitat, faci una aposta una mica més arriscada i tindrà, com a mínim, el suport del Partit Popular, demani la gestió privada de l'aeroport, demani-la i nosaltres hi estarem a favor –no, no, és que ahir el senyor president no ho va dir, no ho va dir–, i jo crec que aquest és un tema de debat a fons.

Per cert, el Govern amic –el Govern amic. N'ha fet referència el senyor Mas, no cal que jo insisteixi, ha parlat vostè de tot un seguit de gestos del senyor Zapatero que, precisament, no han generat massa simpatia en general, no?, però, a més a més dels gestos hi ha d'haver diners i recursos. Vostè va dir, efectivament, que els pressupostos d'aquest any representaven un any perdut, ho va dir vostè no els demés, aquest any encara són pitjors, des del punt de vista de les inversions públiques de l'Estat. Menys mal que és un Govern amic, perquè és que sinó tindríem seriosos problemes. No ho dic jo, ho acaba de dir la Cambra de Comerç de Barcelona, i ho acaba de dir amb tota –amb tota– rotunditat. I, a més a més, ha dit una altra cosa, i és que l'execució de l'obra pública de l'Estat aquest any és la més baixa de la història. Oh!, són amics seus, no?, jo no hi tinc influència amb els d'ara, els he de reconèixer, amb els d'abans, escolti, limitada també, però amb els d'ara no

en tinc cap –no en tinc cap. Oh!, tinguin en compte, no?, i que la gent ho sàpiga això, perquè tants i tants anys de dir «és que Madrid ens maltracta, és que aquests del Partit Popular... Escoltin, i ara?, què hem de fer? Segueixo amb totes aquestes qüestions, no?

Respecte l'obre de govern. No voldria que el conseller Milà m'agafés mania, no?, però, escolti'm... (*Veus de fons*) Millor. (*Rialles.*) Habitatge, vostès han posat un gran èmfasi en l'habitatge, però, la realitat quina és? La realitat és que s'han posat en marxa dos mil habitatges dels quaranta-dos mil promesos aquesta legislatura. Han de córrer, eh? –han de córrer.

En el Medi Ambient, el Natura 2000 que vostès han mencionat de manera tan elogiosa i ditiràmica. Escolti, si hi està tothom en contra, començant per l'Ajuntament de Barcelona, tothom, les al·legacions més dures contra el Natura 2000 són del senyor Cases, del primer tinent d'alcalde de l'Ajuntament de Barcelona, absolutament –absolutament. No parlo de l'aigua i dels impostos perquè ja se n'ha fet referència.

Tampoc cal que els hi parli dels peatges, no?, és que seria tan senzill tirar d'hemeroteca, ja ho ha dit el senyor Mas, per tant, ja no ho repetiré, però, novament, vostès haurien de reconèixer davant de la ciutadania de Catalunya que els estaven enganyant, que els estaven mentint, i que quan els hi deien que vostès quan governessin traurien els peatges mentien perquè no només no els treuen, sinó que els apugen. Haurien de fer un exercici d'humilitat, d'autocrítica, que avui, com que s'ha fet referències de dates religioses, doncs, confessin-se –confessin-se–, i diguin, escolti'm, acte de contrició, no els hi dèiem la veritat, ciutadans de Catalunya, els peatges no es poden treure perquè són concessions administratives que han de fer front a unes inversions. Facin autocrítica i recordin tot el que deien quan no estaven al Govern.

També s'ha fet referència als sectors oblidats. Ahir hi havia una vaga general del transport, jo estava segur, perdoni'm la petulància, que avui ja no n'hi hauria, per una raó, perquè el Govern espanyol té tan problemes que en aquests moments és absolutament incapaç de fer front a un repte sectorial sigui el que sigui, i estava absolutament convençut que els hi donarien tot, que és exactament el que han fet,

després ja veurem qui ho paga, després ja veurem quina és la repercussió als pressupostos generals de l'Estat, però ahir hi havia una vaga general, pel senyor president de la Generalitat això no existia.

Bé, ja han vist que en cas de l'agricultura no calia dir res, perquè del que es tracta és que els agricultors estiguin permanentment enfadats amb el Govern –enfadats amb el Govern–, i jo li he de dir al conseller Ciurana, també amb tot l'efecte, que l'altre comptabilitzaven les manifestacions que havia tingut en contra, seixanta-set; amb el criteri del president de la Generalitat fins que no en tingui sis-centes setanta vostè no és un bon conseller d'agricultura –vostè no és un bon conseller d'agricultura–, clar!, seguint el seu criteri.

No parlo del comerç, al qual no hi va haver la més mínima referència; no parlo de la indústria, per cert, què passa amb les taules sectorials, senyor Rañé, no sé què passa? Tampoc es va parlar de les deslocalitzacions. Aquest matí el senyor Mas ha fet referència a les queixes sectorials sobre l'acord estratègic per a la competitivitat, i és veritat –i és veritat–, jo sóc crític respecte als continguts de l'acord estratègic per a la competitivitat, més que probablement el senyor Mas, però val a dir que es va signar pels interlocutors socials i jo no hi tinc res a dir, però el que sí he de dir és que després això s'ha de portar a la pràctica –s'ha de portar a la pràctica.

Bé, també va fer referència a les relacions exteriors de la Generalitat, va citar la cimera euromediterrània, és veritat que en un rapt de sinceritat vostè va dir «escolti, és fa aquí per casualitat», 'acord, no tinc res més a afegir –no tinc res més a afegir– És veritat, Barcelona no hi té res a veure amb això, va ser un lloc geogràfic que en un moment determinat es va elegir, però ens interessa molt que surti ve, molt, per tant, no hi posaré pals a les rodes sinó tot el contrari, però no hi tenim res a veure des del punt de vista de les institucions catalanes, ara, respecte a la resta permeti'm un prec, senyor president, no surti, no surti, no, no torni a Macao, no torni a Palestina, ni a Jerusalem, no hi torni, ni torni després d'un viatge a França parlar de la francofonia, no ho faci, perquè tot això deteriora el prestigi de les nostres institucions i el prestigi de Catalunya a fora. Durant molts i molts anys l'anterior president de la Generalitat va fer un extraordinari esforç per projectar Catalunya de manera prestigiosa i prestigiada

cap a l'exterior, que ens l'ha prenguessin seriosament, que ens veiessin com a gent de rigor, que feia les coses bé, molt conscient del context en què estava. Val a dir que lamentablement això s'ha trencat amb molt poc temps.

Jo li agraeixo que fes una referència al barri del Carmel, li agraeixo, però aquest matí el senyor Mas li recordava que hi havia encara la meitat de les persones afectades que no han tornat a casa. Per tant, triomfalisme i referències més o menys, en fi, per sobre les menys, ocupin-se i que tornin a casa de seguida. Per cert, a més a més de fer una referència molt escadussera al Carmel no va fer cap referència al 3 per cent, *nunca más se supo*, no n'hem sabut mai res, mai més res del 3 per cent. Què passa? Què ha passat? Totes aquelles protestes de transparència dient «nosaltres serem els més transparents del món, ja veuran com arribarem fins al final...» Què ha passat? Si per muntar la famosa oficina antifrau els hi ha costat Déu i ajut i semblava un part d'aquells que ni amb cesària, amb fòrceps. No, no, estan vostès disposat ha tornar ha parlar del 3 per cent? Els hi pregunto, o ja simplement hi ha posat terra, practiquem l'homertà i aquí ja no en sabem res més. Per cert, ja que hem parlat del Carmel, li recordo que a Sallent també hi ha un problema. No, no, sí, sí, no ho diuen pas la gent de Sallent. (*Veus de fons.*) No, no, no sé si ho sabia o no però ahir no en va fer esment, senyor president. I per cert, ara que parlem de problemes, un de molt gros, l'única referència que hi va haver ahir i aquest matí a la immigració, a part dels aspectes, diguem-ne, demogràfics i de natalitat, doncs, va ser aquesta, aquesta va ser l'única referència, la dels aspectes demogràfics i la natalitat lligats a la immigració. I tant, m'he rellegit perfectament la transcripció del discurs. (*Veus de fons.*) I no sé si vostès saben que més enllà de l'Estatut i més enllà de Frankfurt, doncs, el que més preocupa als ciutadans de Catalunya, de llarg, és les conseqüències de la immigració. La llei de barris està molt bé, nosaltres també la vam votar, però no se'n va parlar ahir respecte a la immigració.

Acabo, senyor president, i faig apel·lació a la seva benvolença com ha tingut també a gala tenir-la aquest matí amb altres persones que han intervingut. Ahir vàrem veure un president cansat, un president, fins i tot, permetin-me l'expressió, avorrit, que ha malbaratat el seu cabal polític, que ha estat acusat a les darreres quaranta-vuit hores, i no precisament per l'oposició, ni de Convergència i Unió ni del Partit Popular,

d'inoportú, de deslleial, de fer alcaldades, notable, notable. Hem vist un president sense Govern, un Govern que sap que no compta amb la confiança del seu president. Hem vist com en el discurs d'ahir es parlava novament del que s'ha de fer, però difícilment es podia fer balança del que s'ha fet perquè s'han passat vostès dos anys concentrats en un sol tema, entretinguts amb aquest tema, però que ja veurem ara com acaba, i si tinc dos minuts, si me'ls concedeix, senyor president, en parlaré, però al final el balanç és pràcticament nul...

Fitxer 24

nul. Però és cert, es va aprovar un projecte d'Estatut –repeteixo–, un projecte d'Estatut en forma de Proposició de Llei d'aquest Parlament que va al Congrés dels Diputats. Repeteixo. Ho dic, perquè aquest matí tothom ha parlat del nou Estatut aprovat; no és veritat, i facin el favor de dir als ciutadans de Catalunya la veritat: no tenim un nou Estatut aprovat. Hi ha una proposició de Llei que s'ha de discutir. I si jo faig cas del que escolto, del que sento, del que em diuen en públic i en privat, doncs, feina rai, encara, no?, feina rai. Jo escolto i sento en públic i en privat que s'ha de parlar de la definició de Catalunya, que s'ha de parlar de les competències i de l'eventual blindatge, que s'ha de discutir la bilateralitat, que s'ha de discutir la unitat de mercat, que no es pot trencar i que hi ha molts aspectes del projecte que la trenquen.

Avui mateix hem vist com el senyor Rodríguez Zapatero, als mitjans, li deia ahir a Comissions Obreres que estava completament d'acord amb el senyor Fidalgo que la unitat de caixa de la seguretat social, doncs, no es podia tocar. I fa dos o tres dies –fa dos o tres dies– vàrem escoltar el senyor Solbes que deia que el mètode de finançament del projecte, de la Proposició de Llei era absolutament inacceptable i que estava pensant, efectivament, en ampliar el tram de recaptació corresponent a l'IRPF, de parlar de capacitats normatives, però que en cap cas –en cap cas– es contemplava la cessió de societats o la cessió de l'IVA, fins i tot, retrotraient una part que en aquests moments està en mans de les comunitats autònomes.

Això és el que hi ha –això és el que hi ha. Probablement, la solució de tot això està en el concepte de substancial que tingui el senyor president de la Generalitat en la seva

terminologia d'ahir. No sabem què és allò que el senyor president de la Generalitat considera substancial. Però tinc la impressió que no és exactament el mateix concepte que té Convergència i Unió o les altres forces del tripartit, inclosa la seva – inclosa la seva. Per tant, anem molt en compte amb això –anem molt en compte amb això–, perquè igual resulta que tots plegats hem de rebobinar els discursos i els missatges.

Per cert, un últim comentari, senyor president, i ara sí que acabo de veritat. Si al final es troba una solució per al concepte de nació, per a les competències, per a la bilateralitat, per a la unitat de mercat, per a la unitat de caixa de la seguretat social, per al finançament, etcètera, qui arreglarà –qui arreglarà– l'enorme bunyol, en termes de model de societat i d'intervencionisme econòmic, que hi ha a l'Estatut. Faig una apel·lació directa aquí en aquests temes a Convergència i Unió, perquè això també s'hauria de mirar d'arreglar.

Senyor president, jo crec que vostè és l'expressió del que probablement és un error de principi –un error de principi–, que és fer un govern tripartit, que –com abans s'ha dit– competeix electoralment, que sempre ha pensat en els seus interessos de partit, en els seus interessos tàctics, que no té un projecte global de país, que l'únic projecte que tenia era un projecte d'Estatut, que probablement ens ha dut a tots plegats a un carreró de sortida i a un camí de frustració. L'única cosa que li puc dir és que almenys vostè aquests darrers dies ha tingut una virtut, i és que ha incrementat la cohesió del Govern: tots els tres partits que li donen suport estan contra vostè.

Gràcies, senyor president.

(Aplaudiments.)

El president

Té la paraula el molt honorable senyor Pasqual Maragall.

El president de la Generalitat

Senyor president, breument i amb tots els respectes. Breument perquè no sé trobar ni el suc ni el bruc de l'exposició que acaba de fer el senyor Piqué, com no sigui la d'un

to destemplat, un mal humor que li deu venir d'alguna altra cosa, que no sabem quina és exactament. (*Rialles.*)

Miri, senyor Piqué, jo li admito que el ridícul el pot fer tothom i que seria més greu com més alta fos la magistratura. Però el nivell al qual vostè ha arribat avui, fins i tot, en l'aspecte tens, ha arribat més enllà del que em pogués imaginar. Sé que el seu paper és difícil i que sap que jo ho sé i que ho sap tothom, però això no justifica que vostè vingui aquí a dir quatre bajanades, perdó, quatre coses mal dites. Perdó, retiro la paraula –retiro la paraula. Però és que francament m'ha semblat que el seu posat, el to amb què ho deia, la falta d'estructuració del que estava dient, la tirallonga, doncs, de crítiques, que moltes vegades han ratllat la línia de l'insult, no eren..., en fi, no estaven a l'alçada del que jo esperava de vostè. Va haver-hi un moment en què vostè semblava que anava a fi de bé, fins i tot en el debat de l'Estatut vostè va tenir i ha tingut la dignitat de no afegir llenya, excepte al final potser, al foc de l'onada d'incomprensió que s'escampa per Espanya. Jo no esperava altra cosa de vostè, i ho sap perquè li he dit, que aquest tipus d'actitud.

La veritat és que, després del que li he sentit avui, francament estic desorientat respecte de quina és..., què vol vostè, quina és la seva projecció, quina projecció vol a Catalunya, què és el que realment vol i cap a on s'adreça la seva política d'oposició, que no sigui a fer soroll.

Vostè ha parlat de viatges, vostè diu que no caldria fer viatges per a fer el ridícul. La veritat és que tothom el pot fer el ridícul. Hi ha moltes maneres de fer el ridícul. Fins i tot, de vegades, sense sortit d'Espanya i rebent a l'aeroport a persones que ens vénen a visitar, no?

Miri, sobre el Carmel, senyor Piqué, jo li haig de dir que li donaran ara les dades exactes de quin és el procés de devolució. Queden encara bastants famílies per tornar a casa, és veritat, però s'ha fet el que s'havia de fer. I s'ha fet de manera que, afortunadament per a tothom i desgraciadament per a vostès, avui vostè no pot treure suc d'un drama que vostè sap perfectament –que vostè sap perfectament– que és molt difícil d'atribuir a ningú.

Jo li vull dir que jo puc estar cansat –com diu vostè–, però vostè no sé què deu estar, perquè amb la cara que porta avui... (*Rialles.*) Vostè llegeix molt i pensa poc. Vostè compra el que llegeix sense cap mena d'esperit crític, no hi aporta res, però els que escriuen perquè vostè llegeixi i els diputats d'aquesta cambra esperen de vostè alguna cosa més que un parell de comentaris frívols sobre la sessió d'ahir. La perdigonada, senyor Piqué, no és pròpia del cap d'un grup en aquest Parlament.

El president

Senyor Piqué...

El Sr. Piqué i Camps

Gràcies, senyor president. Jo puc haver fet comentaris amb un cert to, diguem-ne, més o menys irònic –irònic–, però li recomano que rellegeixi la meva intervenció, que miri el fons de la meva intervenció, al marge dels tons irònics que hi pot haver hagut en algun moment. I és un to de profunda preocupació de país –de profunda preocupació de país–, de pensar que estem fent, com a país, com a institucions d'autogovern i vostè com a una de les tres institucions més importants de l'autogovern, el ridícul. I això em preocupa profundament. No fugi ara d'estudi. Vostè ara aquí ha fet això que en castellà se'n diu una «faena de aliño», m'ha desqualificat. Vostè deu saber el que ha fet. Però sàpiga que hi ha moltíssims ciutadans que senten vergonya del que està succeint, i això es reflecteix a tots, tots, sense excepció, els mitjans de comunicació, tots: els que normalment estan en contra de vostès, per entendre'ns en termes generals, i els que estan favor. Faci un exercici de reflexió, d'autocrítica, senyor president. Pensi què li està passant al país. No se m'allunyi.

Jo ja sé que vostè ahir deia: «Escolti'm, és que l'Estatut potser hem de demanar la lluna», però no la demani per a vostè, baixi de la lluna –baixi de la lluna, senyor president.

I no em digui que el meu discurs no ha estat estructurat. Escolti'm, hem de parlar del de vostè? (*Rialles.*) Hem de parlar del de vostè aquest matí, per exemple? Escolti'm, no en faci un drama d'això –no en faci un drama d'això.

Jo llegeixo molt, llegeixo molt, sí, sí, tot el que puc, però en aquesta tribuna –vostès ho saben– llegeixo molt poc, dic el que penso. Clar, en canvi vostè sí que moltes vegades llegeix. És cert que de vegades això sap què passa? Que quan aixequés la vista i tornes al paper, de vegades, un es perd –de vegades, un es perd.

I respecte al drama del Carmel, i tant si hi ha responsables. Vostè ho sap qui són, segur que no pertany cap d'ells al grup parlamentari del meu partit.

El president

Senyor Bargalló, té la paraula.

El conseller primer

Senyor president, senyores i senyors diputats..., em permetrà que li digui, senyor Piqué, jo no diré que em cau bé, que som amics, perquè –com vostè diu– després ve una bufetada. Com que jo no li penso repartir una bufetada, no ho diré, el que simplement vol dir que jo li reconec a vostè la seva àmplia trajectòria professional i política, reconeguda. Li reconec que habitualment fa els discursos ordenats; avui no li ha fet –avui no li ha fet. I ara a mi no em digui que jo no li he fet aquest matí, perquè jo sí que li he fet. Les coses són com són. (*Remor de veus.*) I quan jo m'equivoco, li reconec, com vostè reconeix quan vostè s'equivoca, i quan el faig ordenat, doncs, dic que l'he fet ordenat i l'he fet ordenat.

Vostè ens ha fet un discurs desordenat que, a més a més, per mi, si em permet, senyor Piqué, té com a màxim retret que jo li puc fer que és que no ha fet altra proposta que dir: «Jo dono suport a les propostes que ha fet el senyor Artur Mas.» No ha fet altra proposta del que diu que a vostè li preocupa que dir: «Jo dono suport a les propostes del senyor Artur Mas.» I en canvi, ha anat repartint. Ha anat repartint, en alguns casos, en aspectes que potser li puc dir que potser tingui raó, d'altres en els quals no en té, segons el meu punt de vista, i en podríem discutir, perquè té a veure amb el que vostè en diu «model de societat», d'altres, que vostè sap perfectament, que ho ha dit, però no té raó. Perquè vostè –com he dit– és una persona d'una àmplia trajectòria professional i política i vostè en sap. I en sap. I com que en sap, també de

vegades ens vol colar coses per a veure si qui escolta s'ho creu. Hi ha coses que vostè ha [#].

Vostè ha partit d'una teoria, que és una teoria, podríem dir, intel·lectual de la catàstrofe, és a dir, tot és una catàstrofe, i «vostès no han fet res. I del que no han fet, ho han fet molt malament.» És a dir, que ha vingut dir: «No han fet res i el que no han fet, ho han fet molt malament.» Escolti, jo aquest matí, per exemple, he explicat una sèrie de casos, que vostè ha dit després que no havíem fet, i he explicat que els havíem fet i n'he donat exemples. Pot ser que vostè en aquell moment o hi fos, pot ser que vostès estigués ocupat en altres coses, pot ser que vostè, per la lògica interna del seu discurs, li convingués fer veure que no ho havia sentit.

Miri, si parlem del que pensa la majoria de ciutadans, cosa que sempre és difícil de fer, perquè fins i tot, quan tots nosaltres anem pel carrer, que hi anem tots, ja sé que és molt fàcil de dir «escolti, baixin, vagin al carrer.» Jo també li podria dir. «I vagin a no sé on. Jo he anat a no sé on i a la fira tal...» Hi anem tots i tots sabem fer aquest discurs. Durant molts anys ha estat el discurs habitual des d'aquí i n'hem après tots a fer-lo –i n'hem après tots a fer-lo. Tots hi anem. Ens vénen o els que els caiem malament, molt, molt, uns quants d'aquests, o ens vénen els que els caiem molt bé, la majoria d'aquests. Si ens creiem que el món és la gent que ens ve a parlar és quan comencem a equivocar-nos a l'hora de fer política. I molta gent s'equivoca fent política, confonent el món amb la gent que li va a parlar.

Si mirem enquestes, puc assegurar-li que jo sóc dels que no s'ha de fer política a partir de les enquestes ni a partir de les opinions, la majoria de ciutadans i ciutadanes de Catalunya no entén la seva posició respecte a l'Estatut o vostè és el líder polític català menys ben valorat. I això no vol dir res, més que unes enquestes i una lògica, perquè la valoració dels líders sol venir a compte i a tomb del nombre de vots que treu cadascú. I ja està. Sol venir a través d'aquí. I, per tant, tampoc no és res de l'altre món.

Perdoni que ara li faci una perdigonada de respostes adient i correcta a la perdigonada del plantejament. Sí que jo li voldria dir, abans d'entrar a la perdigonada de respostes i que m'hi perdi, que, a veure,

Fitxer 25

més enllà de la necessitat política de la confrontació. Més enllà de la voluntat de fer discursos més o menys brillants i que certa premsa demà els reculli. Més enllà de voler cridar més que un altre. Més enllà de la satisfacció de complaure el mateix grup i el grup del costat. Més enllà d'això, que bona part d'això #, escolti, això... l'Estatut és molt important. L'Estatut és molt important. Vostè ho sap, també.

I per això, diguem-ne, pren les postures que pren. Vostè que s'ha compromès a encapçalar a Catalunya la campanya pel «no» del seu Partit, vostè que s'ha compromès a encapçalar a Catalunya la campanya del «no» del seu Partit, jo li demano que es comprometi a participar a la resta de l'Estat a una campanya de debat democràtic per a l'Estatut. A una campanya de simple debat democràtic per a l'Estatut. I que es comprometi, per exemple, a fer tot el possible perquè fets com els de Getafe no tornin a succeir, que fets com els de Getafe no tornin a succeir. Debat? El que sigui. Confrontació d'idees? Fins al final. Crits, si convé, els que calgui. Però des de la tradició de la no violència, la tradició de la no violència és on ens hem de moure en qualsevol debat. És on ens hem de moure en qualsevol debat.

I anem per la perdigonada –i perdonin senyores i senyors diputats si en algun moment s'hi perden, però és seguir el fil conductor dels discursos que hem sentit. Primer, a veure... no em jugui ara amb tot el que ha passat al voltant del Premi Planeta, no m'hi jugui perquè vostè sap el que ha passat. Vostè coneix molt bé tot aquell món. Jo li podria dir que la guanyadora del Premi Planeta d'enguany va quedar finalista fa tres anys en la mateixa llengua amb què enguany ha guanyat. I que en aquests darrers tres anys no ha passat res. Per exemple, ha continuat treballant a la ràdio i televisió públiques de Catalunya. I si escriure en la llengua (*remor de veus*), si escriure en la llengua... si escriure en la llengua... no, no, no faci aquesta cara. Escolti, perdonin...

El president

Senyor diputat, senyor diputat...

El conseller primer

Si em permet que acabi el raonament, si em permet que acabi el raonament potser l'entendran. I si l'escolta serà possible que l'entengui. Si no l'escolta no només es posa en la postura habitual de qui no ens escolta i no ens entén sinó que no podrà entendre'ns.

Escolti, a veure. Jo el que he dit és: «Aquesta persona que va guanyar el Premi Planeta va quedar finalista fa tres anys en la mateixa llengua. I si en aquest país perseguíssim la gent per la llengua en la qual escriu, si en aquest país perseguíssim la gent per la llengua en la qual escriu, que no fem, no estaria treballant en aquest país. I hi està treballant, perquè és igual en la llengua en què escrigui, és igual en la llengua en què escrigui, és igual».

A banda, a més a més escriu, de fa tres anys parcialment i segons ha anunciat a partir d'ara només, en una llengua que tots els que estem en aquesta cambra podem llegir i, per tant, podem fruit de la seva literatura si ens agrada. I la podem rebutjar si no ens agrada. Però no val fer demagògia amb unes hipotètiques declaracions sobre aquest tema. Aquí no perseguim per motius de llengua, aquí no castiguem per motius de llengua. Aquí no impedim treballar per motius de llengua. I això, que es repeteix constantment, no és només una falsedat: és una perversitat i forma part, de bona manera, del pòsit que estan creant la nostra gent, els nostres empresaris, els nostres comercials, quan van a la resta de l'Estat no són tractats no adequadament pel desprestigi de la Generalitat, no escolti, no, no. No són tractats adequadament en alguns casos per aquest pòsit de falsedats que sobre el nostre país es diuen dia rere dia. No són tractats correctament en molts casos per aquest pòsit pervers de mentides que es diuen dia rere dia. Aquí no es persegueix ningú per la llengua, no es persegueix ningú per la llengua. *(Forts aplaudiments.)*

El president

Senyores diputades, senyors diputats...

El conseller primer

S'hi va perseguir una època, fa uns quants anys, durant quaranta. No és una llengua bona i l'altra dolenta pel motiu que una fos la perseguida i l'altra no. Totes les llengües

són igual de bones només pel fet de ser llengües. Però no val jugar amb això, perquè després s'ho creuen, sap? S'ho creuen. Les mentides que es diuen aquí se les creuen, allí, i ens fan molt de mal, molt de mal. I, posats a fer acte de teatralitat jo també en puc fer. En sé, també, de fer acte de teatralitat, però no és això.

Les literatures són de llengües, les cultures de ciutadania. Un ciutadà en un territori forma part de la cultura del territori, una literatura ve definida per una llengua. I això passa en el cas de James Joyce de Dublín i del James Joyce de París, que és on va escriure l'Ulisses. Passa en el James Joyce de Dublín, que és on va néixer, i en el James Joyce de París, que és on es va autoexiliar i va escriure l'Ulisses. Una època de la seva vida Joyce era una persona que pertanyia a la cultura irlandesa, una altra època a la parisenca, sempre a la literatura anglesa i ara el reivindica qui vol, des dels tres conceptes, qui vol. A Dublín perquè n'era fill, a París perquè hi va viure i en el món anglòfon perquè va ser en la llengua en què va escriure. I això ho tenim molt clar de fa molts anys, nosaltres, des de l'època dels trobadors. Que repassi els trobadors en quina llengua escrivien, i repassi els trobadors de com els tenim conceptuals en els nostres llibres d'història i de literatura. Repassi'ls i ho veurà.

Una altra. La broma sobre l'esborrany de l'avantprojecte. Està molt bé, la broma, però vostè ha estat ministre, i sap, sap que els projectes ho són quan són aprovats pel Consell de Ministres, que quan hi arriben són avantprojectes i que mentre un ministre els fa són esborranys. Hi ha dos maneres de fer-ho: el ministre tancat al seu despatx fent l'esborrany, enviar-lo al Consell de Ministres i cap al Congrés, o des d'una manera de conciliació i participació, que és obrint la redacció de l'esborrany a la societat civil. Nosaltres, miri, escolti, som així. Hem triat el camí d'obrir els projectes de llei a la societat civil en un procés de participació. I, per tant, convidem la societat civil –i també els diputats i les diputades– a participar en el treball dels esborranys. Això és així. Que pot semblar divertit? Sí, si juga amb les paraules, sí. Però els que estem aquí sabem què vol dir cada paraula i quin és cadascun dels processos. Per cert, per cert. Prefereixo pertànyer a un Govern que posa els esborranys i els avantprojectes a discussió de la societat que en un altre que entra a les guerres sense deixar que el Congrés de Diputats hi participi.

El Delta se continua deteriorant? Sí. per un cantó, perquè el Delta és un sistema dinàmic, és un sistema amb contínues agressions. Que es deteriora el Delta no només ho sabem, ens preocupava tant que no enteníem el Pla Hidrològic Nacional i la voluntat de treure aigua del seu cabal. Un dels motius fonamentals de la nostra oposició al Pla Hidrològic és que es deteriorava.

L'anterior Govern central, del Partit Popular, no va preveure cap partida pressupostària fixa, fixada i aprovada econòmica per al pla integral del Delta de l'Ebre. L'anterior Govern central, del Partit Popular, no va preveure cap partida pressupostària, fixada, aprovada econòmica per al pla integral del Delta de l'Ebre. En els propers dies se signarà el conveni amb el Ministeri de Medi Ambient, i el nostre Govern de la Generalitat, per redactar i executar el nou pla, en el qual ja s'està treballant i en el qual hi ha un compromís previ –encara no pressupostat, però hi ha un compromís previ– de pressupost. Com a mínim, estem al mateix nivell que estàvem a nivell pressupostari. No a nivell d'extracció d'aigües i, per tant, de perill de l'augment de l'erosió del Delta.

Més. L'Aeroport de Barcelona. Ara... potser ho he entès malament, eh! Si ho he entès malament ho sento molt. No es tracta de dir: «Que no ens el traspassin i aleshores que el facin privat o que ens el traspassin i no el privatitzem mai». No, no. Es tracta de dir: «Primer que ens el traspassin», que hi tenim el dret, que l'Aeroport de Barcelona estigui sota la nostra gestió, tenim el dret. I un cop el traspassin jo personalment ja he dit més d'una vegada que jo estaria per una fórmula mixta de gestió. Però, parlem-ne, parlem-ne. Hi ha qui proposa una privatització sencera, jo no ho faria, hi ha qui proposa una privatització en la gestió, jo crec millor en la mixta, hi ha qui diu una fórmula només pública en la gestió. El que és cert és que els grans aeroports del món –i el de Barcelona ho podria ser– tenen fórmules o mixtes o privades de gestió. Jo optaria per això, però no és la trampa de dir: «No, no, si és fórmula privada, que ens el traspassin», no, no. Nosaltres tenim el dret i nosaltres tenim el dret a decidir, i decidirem quan se'ns reconegui el dret. I decidirem quan se'ns reconegui el dret. No hi ha una diferència entre dret i decisió, això va junt.

Execució d'obra pública. És cert: el Govern de l'Estat del pressupost d'enguany només porta executat d'obra pública a Catalunya un 30 per cent. S'ha oblidat de dir que el nostre, el nostre, porta un 70 per cent. Ja sé que no fem res, i el que no fem ho fem malament, però el nostre porta d'execució d'obra pública, del pressupost d'enguany, quan falten tres mesos, un 70 per cent. Espero que en tres mesos no arribem al 100, perquè el 100 deu ser tècnicament impossible però ens hi apropem. I, pel que fa a les llars d'infants. Per exemple, des que es va aprovar la llei aquí, que deu fer 12, 14 mesos, portem un 40 per cent del que ens havíem compromès en creació de noves places en quatre anys. Per tant, anem una mica més avançats perquè hauríem d'estar segurament al 30 i ja estem al 40. No fem res i el que fem ho fem malament.

El sincrotó que hem fet nosaltres, per exemple, és decidir on anava, perquè quan vam arribar no hi havia la decisió d'on anava. Vostè sap que per un motiu concret d'una certa mala relació entre el president Aznar i la Universitat Autònoma, per un fet molt concret, el president Aznar va castigar la Universitat Autònoma i li va treure el laboratori de sincrotó de la seva zona, que és on havia d'anar. I quan vam arribar nosaltres ens vam trobar el castigat amb el càstig complint però encara no se li havia aixecat el càstig. I nosaltres el que hem decidit és a on va. Hem decidit a on va. La ubicació concreta. (*Remor de veus.*) És igual. La ubicació concreta l'hem decidit nosaltres. I hem decidit com connectar aquesta ubicació concreta amb els castigats de l'Autònoma. I hem decidit com connectar aquesta ubicació concreta amb els castigats de l'Autònoma.

Però, si ara ens oblidem de la batalleta de si decidir on anar vol dir el país, la regió, el municipi o el terreny, segurament que si parlem de l'Estat tots havíem decidit que anava a l'Estat espanyol i, per tant, estaríem d'acord, vostè quan ha dit que no havíem fet res # matèries jo li puc dir instituts, centres, laboratoris, projectes de recerca en nanotecnologia –em sap greu, però hem començat nosaltres. En genòmica vegetal –demano perdó però és un projecte nostre. En medicina predictiva –ja no sé com dir-ho, però també. En energies renovables –l'lastima, però és nostre. En recerca de l'aigua; en enologia; en lingüística, el projecte de la Bioregió i el Laboratori de

Metàstasi, inclòs en el projecte de Bioregió. Demanem perdó, el poble de Catalunya, però això ho hem fet nosaltres. No hem fet res i el que no hem fet ho hem fet malament.

La immigració. No hem parlat de la immigració. Només, com ha dit vostè, n'hem parlat llargament, abastament i des de diverses perspectives. Jo no tinc temps: quan surti publicat s'ho mira i veurà com sí. Hem parlat dels drets, d'ensenyament, d'habitatge, hem parlat de molts temes... de municipis, dels plans d'immigració, del concepte de ciutadania –estic recordant ara, conforme vaig pensant, el que hem anat dient.

Sallent. Vostè que va ser ministre

Fitxer 26

...del tema, i vostè va ser ministre de Sallent, sap perfectament..., ara ho resumeixo molt, per vostè que va ser ministre responsable en el Govern de l'Estat d'uns aspectes que tenen a veure amb la problemàtica en que es troba el barri de l'estació de Sallent, jo li puc dir que estem tancant l'acord amb els veïns de Sallent, per un cantó, i amb l'Ajuntament. Acord difícil, perquè tot i saber-se durant fa temps que allò s'ensorrava, s'ha anat donant llicències, s'havien anat donant llicències, algunes de les quals, fins i tot tan escandaloses com amb la condició que no es fessin fonaments –com amb la condició que no es fessin fonaments. No és fàcil arreglar-ho, però estem tancant, amb l'Ajuntament ja ho tenim tancat la solució urbanística, i amb la majoria dels veïns també, amb la majoria dels veïns, no sé si amb tots, perquè sempre serà difícil, però ho aconseguirem.

Carmel, com que s'ha repetit avui, perquè quedi clar, la situació del Carmel pel que fa als veïns es caracteritza en aquests moments pels següents elements, no són, com aquest matí s'ha dit, amb un lapsus que tots tenim i jo sí que entenc els lapsus dels altres, senyor Piqué, no són mil famílies les afectades al Carmel, com vostès saben perfectament, tot i que aquest matí s'ha dit aquí així són al voltant de mil persones que es molt diferent, però en tot cas, no hem volgut entendre que aquest error fos un error més que un mer lapsus. Tots el veïns que podien tornar a casa seva, 680 persones, l'anomenada zona verda i zona enderrocada, ja han tornat.

Els que no han tornat encara és perquè s'estan fent obres a casa seva i han d'esperar que estiguin finalitzades, 566 persones. D'aquestes que no han pogut tornar, d'aquestes 566, 680 han tornat, 566 encara no, d'aquestes, 415 estan en habitatges alternatius i 151 per pròpia voluntat, encara als hotels. Dels 1.276 veïns afectats en total, 1.243 han firmat el conveni, la qual cosa vol dir que han cobrat la indemnització prevista i que han acceptat la proposta feta des de l'Administració.

Trenta famílies, ara sí que parlo de famílies, fins ara eren veïns, de la zona groga micropilotada han optat per permutar casa seva per un pis oferts per la Generalitat, aquesta és la situació actual a dia d'avui dels veïns afectats pel Carmel.

Pel que fa als comerços, em la zona afectada directament per les obres, hi havia 51 comerços i n'hi havia 153 fora de la zona afectada, però que havien patit pèrdues per ser-hi propers. Dels primers, dels 51 directament afectats, s'han firmat convenis de liquidació d'indemnitzacions amb 12 i n'estan pendents 30, perquè encara no han presentat tota la documentació. I dels que estan fora de la zona afectada, però han tingut pèrdues significatives, s'estan tancant els paràmetres per liquidar-ho. Aquestes són les xifres del Carmel, la situació actual del Carmel.

Les de Sallent no són..., no li puc donar ara quin és l'acord definitiu, però és un acord en què estem molt propers, del qual n'estem satisfets de com va la negociació i, a més a més, estem satisfets de la rapidesa i de la bona voluntat de l'Ajuntament de Sallent que està fent tot el possible per solucionar aquesta greu problemàtica amb l'actual equip de govern al cap davant que se l'ha trobada, i també la predisposició dels veïns a arribar a un acord, perquè també som conscients de quina és la problemàtica, quina és l'herència i qui l'està gestionant.

Pel que fa a habitatges, entre el 2004 i el 2006, dels 2004 al 2006, la Generalitat, el Govern ha començat, està a punt de començar, començarem immediatament 12.000 habitatges de protecció oficial, i l'Incasol ha iniciat actuacions per desenvolupar sòl per construir-hi 33.800 habitatges, la meitat d'aquestos protegits, i amb un dels problemes amb què ens hem trobat és que no hi havia sòl qualificat con a tal per construir aquests habitatges.

Jo li podria dir més coses, en tot cas, resumeixo el que jo li he volgut dir. Primer, la [#] parlamentària permet de tot, però no permet deixar damunt la taula afirmacions que poden ser utilitzades contra el que és l'interès de tot el país, la voluntat de tota la cambra, fins i tot de vostès també, és que també és la de vostès. Jo sé que vostès no volen que es creï un clima de crispació contra Catalunya arreu de l'Estat, sé que vostès no ho volen, per tant no posin damunt la taula afirmacions que demà al matí en certes tertúlies o en segons quins diaris poden ser utilitzades perversament. Insisteixo, perquè a mi em dol molt que algú puguin pensar això, aquí per temes de llengua no es persegueix, no es discrimina.

Encara hi ha alguns camps del nostre país que es discrimina la llengua catalana, alguns camps d'alguns poders que l'Estatut intenta –diguem-ne– situar al món d'allò que és autònom, però aquesta és feina nostra, fer-ho, fer-ho ben fet i sense estridències, però no es discrimina, i no hi ha cap escriptor que visqui a Catalunya que se'l discrimini perquè escriu en castellà, perquè molts dels escriptors en castellà de més èxit en els darrers anys viuen a Catalunya, molts, és un exemple evident que no se'ls discrimina per això, i moltes de les editorials més importants en castellà estan a Catalunya, que és un altre exemple que no se'ls discrimina per això. I el Govern ha fet feina, Pot estar d'acord o no en la línia política que empenya aquesta feina, no pot negar que n'ha fet, –no pot negar que n'ha fet–, no l'ha feta en la direcció que vostè volia, possiblement, no l'ha feta amb l'èmfasi que vostè voldria, li puc acceptar.

Hi ha hagut moments en què l'Estatut ha tapat o ha frenat la nostra feina, és cert, però n'hem fet. Hem fet, també ho he dit, i acabo aquí, més inversió en construccions escolars en divuit mesos que l'anterior Govern en quatre anys. Vostè em pot dir: «Ara hi ha més mobilitat, ara hi ha més immigració.» Segurament, que això també és veritat, però la dada objectiva dels 100.000 milions de pessetes invertides en construccions escolars, vostè no la pot negar. I aquesta dada existeix i l'hem feta nosaltres, i és la dada que sé que, a més a més, vostès haurien fet, si governessin, haguessin fet si governessin, també farien inversió escolar que és el que li fa falta al nostre país.

Moltes gràcies.

(Aplaudiments.)

El president

Senyor Piqué, té la paraula.

El Sr. Piqué i Camps

Moltes gràcies. Senyor president, amb aquests cinc minuts que em queden, jo intentaré ser al més sintètic possible. Un primer comentari, senyor conseller primer.

Home! Per haver fet un discurs tan desestructurat Déu n'hi do com l'ha seguit! Eh? Déu n'hi do! I l'hi agraeixo. M'hagués agradat molt més que el president de la Generalitat, que és el responsable de la política del Govern també hagués parlat d'aquestes coses que ha parlat molt bé, hagués anat molt més, molt més. Però resulta que no tan desestructurat no devia ser quan ha tingut que fer referència a molts i a molts problemes. Cal a dir que alguns me'ls ha matisat, i jo li accepto les matisacions; d'altres, com és natural, no m'ha convençut.

Respecte al tema de Sincotró, jo sé molt bé qui va signar els convenis i qui va agafar els compromisos pressupostaris, per tant, no m'expliqui sopars de duro respecte a la ubicació concreta, senyors conseller primer, no m'expliqui sopars de duro. Però també és veritat que sé que després d'un toc d'atenció de la Cambra de Comerç dient que el Govern de la Generalitat duia un nivell d'execució de l'obra pública absolutament misèrrim, doncs, ha fet un esforç, ho sé, i està bé, però jo no li parlava d'això, li parlava de l'esforç inversor del seu Govern, amic de Madrid, del famós Govern de Rodriguez Zapatero, per tant, no em confongui els termes, no em barregi els arguments.

I, vostès, sé que els sap greu, però han d'acceptar que el Govern de Madrid actual els està prenent el pèl. I ho han d'acceptar. Ha dit: «No, escolti, és que nosaltres, en canvi, treballem molt!» Treballen el justet, treballen el justet, però és igual, hi ho uns consellers que treballen més que d'altres, en concret el conseller de Política Territorial i Obres Públiques, és veritat, jo això no li negaré. I no li voldria fer ara un mal favor, no sigui que el president de la Generalitat tingui idees al respecte.

Li vull fer, però, dos o tres comentaris de caràcter general. Miri, senyor conseller primer, sobre aquest tema de la pedagogia i la crispació, no li accepto cap lliçó. Vol que li expliqui què és patir la crispació contra algú i contra alguna força política a Catalunya?

(Veus.)

Vol que l'hi expliqui? Vol que l'hi expliqui a qui li cremen les seus de tant en tant? Qui ha tingut que patir manifestacions constants davant de les seves pròpies seus? Li haig d'explicar senyor conseller primer? *(Continuen les veus.)*

El president

Senyores diputades, senyors diputats. –senyores diputades, senyors diputats!.

El Sr. Piqué i Camps

És que ara resultarà de dir: «No, pobrets de nosaltres que hem d'aguantar les tertúlies d'una determinada cadena radiofònica!» . Escolti'm, nosaltres hem hagut d'aguantar bastants coses més, amb un petit comentari addicional: en honoradíssimes excepcions, algunes d'elles presents en aquesta cambra –algunes d'elles presents en aquesta cambra–, no hem rebut mai la més mínima solidaritat, ni hem sentit mai cap apel·lació que la crispació contra una força política democràtica parlamentària a Catalunya no es podia permetre. Per tant, lliçons sobre això, senyor conseller primer ni una, ni una, i a l'hora de fer pedagogia, a tot arreu. Jo procuro fer-la tota la que puc. El president del meu partit procura fer tota la que pot, alguns de vostès potser van tenir ocasió d'escoltar-lo en un programa de la televisió catalana fa un parell de dies, no crec que se'l pugui acusar de crispar en aquest programa. Va dir coses molt atinades, va dir coses que vostès no comparteixen, com és natural, no? Però sobre aquestes qüestions anem molt en compte.

I respecte a la qüestió de la llengua i del Planeta no em tergiversi. Jo he dit que aquesta persona alguna cosa ha de tenir al cap, algun clima social l'envolta, com per haver de dir en unes declaracions públiques el dia que li donen el premi que no és una traïdora pel fet d'escriure en castellà. I el que és absolutament inadmissible, senyor conseller primer, i per això la indignació d'alguns dels membres del meu Grup,

per això la indignació absolutament natural d'alguns dels membres del meu Grup és que, a més a més, sembla que vostè li hagi perdonat la vida..., sí, i li digui: «Escolti'm, fa tres anys ja va presentar una novel·la en castellà i no la vàrem treure pas del seu lloc de treball.» Escolti'm! Còsmic! Això ni en les pitjors de les mentalitats totalitàries és permetria. I Escolti, és així.

I sobre el tema de la llengua, vostès saben que jo sóc català, catalanoparlant, que penso en català, que somnio en català, que parlo en català amb els meus pares i amb els meus fills, però en aquest país, més de la meitat de la població té com a llengua materna el castellà, i aquest Parlament és expressió de tot el país, algun dia sobre aquest tema n'hauríem de parlar també.

Gràcies.

(Aplaudiments.)